
vízország

BALOGH ISTVÁN

ESŐ

esik az eső már napok óta
felhők zabálják a nyár melegét
vacódásuk létünket borzolja
s a kalászkok lehajtják fejük

a víz

a nyári víz visz el mindenünket
gátszaggató hullámok felcsapnak a szánkig
segélykiáltásunk
hörgésünk bugyborékol

a víz lehetne vér is

folyik az is patakokban
zuhog a genny is szerte a világban

bűzös mocsarak vesznek körül
puffadt békák szájába világít a hold éjjelenként

a macskánk meg egyedül nyivákol
mintha pár már nem is kéne neki

ó,
én csak egyedül vagyok
víz meg vér meg genny
meg puffadt békák világában
esőisten cibálja egem
vérem ott alvad a felhők szegélyén

de ki merek állni a búzaföldre
kókadt kenyerünk szavamra friss lesz

szavamra meleg száll a réteg fölé
szavamra újra virágzanak a fék
de tiszta maradok

emberségem hulló maggal kél ki esztendőre
kalásza ott ring a Tiszatáj fölött

ó

hányszor vetett habot a vesettek szája
s hányszor vinnyogott rimánkodón
kezeit összekulcsolva

langyos eső hullik mostanság
poraink sárrá lesznek békéjükben
vizeink örjögő folyókká növekednek
pusztító villámok dübörögnek
langyos idő furcsa játécai

házaink most is megroppantak
ijedten koccan odafönt a dudacserép
pedig veréb se szállott reá
büszke tetőgerincem megsüllyedt
rajta életem terhe is
kint állunk a parton egymás mellett
szoknyád csöndesen cirógatja a szél
s olyan szép ez
emlékszel
valamikor talán itt megálltunk
amikor nevetni jártunk a Tisza-partra
amikor megittasodtunk az illatától
s esténként daloltak a gesztenyék is
lila meg fehér viráguk táncolt
nekünk táncolt
csak nekünk

aztán életünk együtt folyt a vízzel

évenként újraszülettünk
mint a parti fű zsendül
újra nekivágtunk minden esztendőben
fészkünket viharok mindig szerteszórták

a munkánk is
mint a Tisza

észre sem vették ha építettünk
szitkok bújtak elő tövisekként
sárga szájakból
a partról leszakadt egy darab

a partot mi raktuk homokból
lassan folyt kezünkben

szólni nem volt szabad
ha tornyunk ledőlt

valaki mindig ledöntötte

szólni nem volt szabad

s ha kacagása nagyon is fájt
a szád ha sírásra görbült
elfordult tőlünk mindenki

azért is tiszták maradtunk

alkonyodik

az eső újra szitálni kezd

akárha ősz lenne már

de nagyot kiáltanak fönt az istenek
szívük is megszorul ha szólok
azért ha jön az éj
a sötétben is dalolni fogok

PANNONIA

hát zúgj tenger zúgj
őseink lelke

zúgj tenger
arany búza hullámaid
mint életünk
messze csapnak
magjuk szerteomló

zúgj újra
millió éve halott

mert valamit tenned kell
megváltozott világod
termő por lett vized
s az élők
az itt élők
kopoltyúikat nyitogatják

mert valamit neked is tenned kell
tengerem
ó
ősi világ
halaid újra csuszamlósak
halaid újra zabálják egymást

hét új tenger világa
bölcso
mindannyiunk nagy bölcsoje
mindannyiunk vizanyja
búzatermő

habjaid kalászok
habjaid életek
világod életünk
költők meg szónokok lettek halaidból
s esténként
ha már másodszer jön a dagály
partjaidon élők
kiállunk a bércek tetejére
s nézzük a holdat
vonítunk mint fáradt kutyák

de állhatunk mi bércek tetejére is
akkor is ott vagyunk
ahol vagyunk
tenyerünk munkája s álmaink
építik ki új hegyeinket

tengerünk
vízanyánk
földet szültél
s lettünk

földjeinket vizeinket
halainkat vadjainkat
emberségünket
formázzák kemény hullámaid

hát zúgj tenger
zúgj ős óceánunk
világunk formálója
életünk adója

hátadon vén hajók álmodoznak
ős algáid kőházba bújtak
a csigák meg morajod konzerválják
hogy megmaradjon a hang
örök időkre
nehéz idők után
szép időkre
zöld világnak

mondd tenger énekünket
add át
zöld nagy tenger
kenyerünket az évmillióknak
őrizd meg sönkat a végtelenig
a mindenkor élőknek

hogyan voltunk
hogyan vagyunk
és leszünk is
még forogni tud ez a teke
még folyóink vizet visznek
még zúgnak a zöld hullámok
viharokat kiállottunk

viharokat megfékeztünk
jajunk a végtelenig röpönt
de nincs szégyellnivalónk
mert ha fájt kiáltottunk
ha vertek meghajoltunk
egy ezredév alatt ökölbe szorult kezünk
aztán pörölylé lett

ó
nagy szép tengerünk
ékes gályáid meglékeltük
helyettük csónakjaink úsznak csak
haragod mégis simogatás

nehezen süllyedt a gálya
pedig kiabáltak költők és hadvezérek
pedig meghaltak a költők
meg a hadvezérek is
dacoló gályák rabszolgahada
ott szendereg öledben

azért mégis megmenekült valaki

s most itt vagyunk
nézzük a sárga hullámokat
kenyerünket
életünket

ó ősi tengerünk
őrizz meg minket

1975. július